

BỘ I – Độc Dược Đoạn Trường

Hồi 2

Người nhật hờn than nóng đỏ

1.

Quan điểm của Quách Trúc Sấu là: “Thúc thúc lão nhân gia không biết đã phá được bao nhiêu vụ án lớn nhỏ, vì thế mà cũng có không biết bao nhiêu kẻ vô pháp vô thiên muốn sát hại người, nhưng xem cái chết lục phủ ngũ tạng bị thiêu đốt giống như lửa cháy ra từ bên trong của thúc thúc, thì rất có khả năng là người đã bị trúng độc”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng có suy đoán như vậy.

Thế nên Thiết Thủ bèn hỏi: “Thúc phụ của đệ bình thường có quan hệ đặc biệt tới với ai không?”.

Quách Trúc Sấu mà một thanh niên mập mạp, ngồi ủ rũ ở đó, dường như di động đối với y là một chuyện cực kỳ khó khăn vậy. Y nghe Thiết Thủ hỏi vậy mới thoáng động dung đôi chút, rồi đáp: “Ý huynh muốn nói?”.

“Thúc phụ của đệ đã trúng độc mà chết, vậy thì rất có khả năng là xảy ra chuyện trong lúc ăn uống, nhưng với sự tinh minh lão luyện của Nhất Trộn Phong Quách Thương Hùng, tuyệt đối ông ấy sẽ không ăn những thứ khả nghi, trừ phi...”.

“Trừ phi người hạ độc thúc thúc là người mà ông ấy không đề phòng”.

“Đúng vậy”.

“Mật hữu của thúc thúc có những ai thì đệ cũng không được rõ lắm, nhưng hầu hết bộ khoái sai dịch trong nha huyện đều có rất hòa hợp với người”.

Quách Trúc Sấu trầm tư một lúc rồi nói tiếp: “Phủ đô đầu Trương Đại Thụ là tri giao lâu năm của thúc thúc, có thể ông ấy biết được nhiều hơn cũng nên”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đang định bước ra cửa, nhưng thấy căn nhà nhỏ rách nát, tường đã tróc hết quá nửa, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn rầu, thậm chí thở dài một tiếng. Lãnh Huyết chợt hỏi: “Cái chết của lệnh thúc, có thể nói là hi sinh vì nhiệm vụ, không biết...”.

Quách Trúc Sấu lập tức đáp: “Cũng nhờ thông phán Tạ đại nhân trình báo thỉnh nguyện, nên Ngô tri châu đã tăng thêm tiền tử tuất, phát cho ba mươi lăm lạng bạc”.

“Ba mươi lăm lạng bạc?” Hai quả tim đầy nhiệt huyết của Thiết Thủ và Lãnh Huyết như thất lại, tính mạng của một hảo hán ba bốn mươi năm nay đã phá được không biết bao nhiêu án tình lớn nhỏ, tận tâm tận lực hết mình vì nhiệm vụ, sau khi chết chỉ được phát có ba mươi lăm lạng bạc tiền tử tuất, tính ra một năm chưa được đến một lạng bạc, nhưng xem ra thì dường như Quách Trúc Sấu, người duy nhất được hưởng số tiền “ôu yao” này đã rất thỏa mãn rồi vậy.

Xem ra hảo hán khi đã mất mạng đích thực là không đáng tiền.

Xem ra nếu không có thông phán Tạ Tự Cư nổi tiếng hiền đức trong vùng đứng lên nói lời thỉnh nguyện, chỉ sợ cả ba mươi lăm lạng bạc đó quan nha cũng không có nữa.

Nghĩ tới đây, Thiết Thủ và Lãnh Huyết ngoại trừ lấy hết tiền bạc trong người đưa cho Quách Trúc Sấu, hi vọng y có thể lo liệu tang sự cho phong quang một chút, sau này sống tử thế đường hoàng ra, trong lòng cũng chỉ biết cười khổ một tiếng.

Vạn nhất hai người có xảy ra chuyện, không biết sẽ đáng bao nhiêu lạng bạc, bao nhiêu văn tiền?

2.

Trương Đại Thụ là một người hào sảng, tiếng như chuông đồng, mặt đầy vết rỗ chẳng chịt. Vừa mới nhắc đến chuyện của Quách Thương Hùng, y đã vỗ bàn nói: “Con bà nhà nó, mấy ngày nay, tìm phía đông không có tin tức, tìm phía Tây chẳng có kết quả, ai nấy đều đã dần dần quên đi chuyện này. Lũ rùa con ấy, bây giờ đều đã bỏ đó không làm nữa rồi! Con bà nhà chúng nó chứ, lẽ nào ân tình của Quách bộ đầu đối với huynh đệ bao nhiêu năm nay có thể dễ dàng sổ toẹt như vậy sao? Con bà nó! Người khác không quản, Trương Đại Thụ này quyết phải tra cho đến cùng mới thôi!”.

Thiết Thủ nói: “Trương đại ca nghĩ khí ngất trời, Thiết mỗ vô cùng khâm phục. Chúng ta cũng vì điều tra vụ án của Quách bộ đầu mà tới đây... không biết Trương đại ca có thể cho Thiết mỗ biết thường ngày Quách bộ đầu thường dùng cơm với ai không?”.

Trương Đại Thụ thoáng ngậy người, há miệng chỉ tay vào mũi mình đáp: “Ta!”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Vậy ngày hôm ấy, Quách bộ đầu có ở cùng với Trương đại ca không?”.

Trương Đại Thụ lắc đầu: “Không. Đêm trước hôm ấy, y lưu lại trong nha môn xem tư liệu, nói là phải tra cho rõ một nghi án nên ta không có đợi, cùng với bằng hữu đi đến Trương gia lão điểm uống rượu luôn”.

Thiết Thủ hỏi tiếp: “Kể từ sau đó thì không còn gặp y nữa?”.

Trương Đại Thụ lại lắc đầu: “Có”.

Thiết Thủ ngạc nhiên: “Ồ?”.

Trương Đại Thụ nói: “Khi ta gặp lại Quách đầu nhi... y... y đã là một tử thi rồi”.

Thiết Thủ biết Trương Đại Thụ là người thô lỗ chính trực, bèn hỏi tiếp: “Vậy thường ngày Quách đầu nhi có thường dùng cơm với người nào khác nữa không?”.

“Thiết huynh muốn điều tra xem ai là người hạ độc Quách đầu nhi phải không?”.

Lúc này thì Trương Đại Thụ đột nhiên trở nên cực kỳ tỉnh minh: “Không có tác dụng đâu, Quách đầu nhi thân tại công môn, nhưng thường hay ăn uống với rất nhiều hạng người khác nhau. Có điều lần nào trước khi ăn y cũng lén dùng một cây ngân châm dấu trong lòng bàn tay thử độc trước. Con bà nó, ta còn thường khuyên y không cần lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như vậy nữa, thật không ngờ cẩn thận đến thế rồi mà vẫn bị người ta hạ độc!”.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Vậy sau khi Quách đầu nhi chết, ai là người thay vào vị trí của y?”.

Trương Đại Thụ lại chỉ tay vào mũi mình nói: “Ta”.

Kế đó liền lộ ra thần tình khó xử: “Đáng lẽ vị trí này phải do diệt nhi Quách Thu Phong của y thay thế, nhưng đáng tiếc là họa vô đơn chí, diệt nhi của y cũng... dựa vào bản lĩnh của ta, e rằng còn chưa đủ”.

Thiết Thủ vỗ vai y an ủi: “Người ăn cơm công môn chúng ta chỉ cần đặt chữ nghĩa lên hàng đầu, lấy pháp lý làm tâm niệm, quyết tâm phò chính diệt tà là được rồi. Các huynh đệ chịu phục, tự nhiên có thể lên làm đầu lĩnh. Huynh cũng không cần quá lo lắng làm gì”.

Tới đây chàng lại hỏi tiếp: “Trước khi Quách bộ đầu chết, đang điều tra vụ án nào vậy?”.

Trương Đại Thụ đáp: “Ở đây có chia theo từng loại một, những vụ án mà mọi người tiếp nhận đều không giống nhau. Nhưng nghe Quách đầu nhi nói thì những vụ án mà y tiếp nhận ta cũng từng điều tra rồi. Dường như là không ra loại gì hết...”.

Thiết Thủ lập tức nói: “Vậy phiền Trương đại ca dẫn chúng ta đi xem án kiện đó được không?”.

“Án kiện?”.

Trương Đại Thụ lắc lắc đầu: “Không có”.

Thiết Thủ ngạc nhiên: “Tại sao không có?”.

Trương Đại Thụ đáp: “Người ta lấy đi hết rồi”.

Thiết Thủ vội hỏi: “Ai đã lấy đi?”.

“Tạ đại nhân”.

Trương Đại Thụ nói: “Từ sau khi Tạ đại nhân tiếp nhận vụ án này, Du đại nhân đã đem tất cả hồ sơ án kiện mang hết đến chỗ ông ấy.

Tạ đại nhân chính là thông phán Tạ Tự Cư, là người mà tri châu sự Ngô Thiết Dực phái đến điều tra vụ án này, nổi tiếng liêm khiết chính trực. Du Trấn Lan là tri phủ đại nhân, cũng là thượng ty trực tiếp của Quách Thương Hùng, Quách Thu Phong, Trương Đại Thụ và Quách Trúc Sấu. Chức vụ của y tuy không thấp hơn Tạ Tự Cư, nhưng họ Tạ là người được Ngô Thiết Dực đại nhân đặc biệt phái tới để điều tra vụ án Quách Thương Hùng, nên chuyện này để cho y làm chủ cũng hết sức bình thường.

Thiết Thủ nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi tiếp: “Trong ký ức của huynh, những vụ án mà Quách bộ đầu tiếp nhận có gì đặc biệt không?”.

“Đặc biệt?”.

Trương Đại Thụ gãi gãi đầu: “Con bà nó... đặc biệt? Có... có... có một vụ cướp của giết người... một vụ nhai tử giết phụ thân... hắc, còn một vụ tú bà lừa thiếu nữ, còn có đâm sát, liên hoàn đâm sát án... còn nữa...phỉ đồ sát nhân cũng có nữa”.

Thiết Thủ thấy y lấp ba lấp bắp, gãi đầu gãi tai, rõ ràng là không nhớ rõ, bèn nói: “Những vụ án này đều có vẻ rất bình thường, nhưng cũng rất có thể liên quan đến cái chết của Quách bộ đầu... làm phiền Trương đại ca dẫn chúng ta đi gặp Tạ đại nhân một chuyến vậy”.

Trương Đại Thụ cười ngượng ngập: “Được, hai vị cứ hỏi hạng vũ phu như ta đâu chắc cũng chẳng được điều gì, đi hỏi Tạ đại nhân là tốt nhất đó. Ông ta có học vấn, lời nói cũng lưu loát như văn chương vậy... để ta dẫn hai vị đi”.

“Không được đi!”.

Chỉ nghe một người cười lớn nói: “Ai mà không uống rượu với ta đã đòi đi, là đã coi thường tri phủ đại nhân này rồi đó!”.

Thiết Thủ quay đầu lại cười cười đáp: “Ai biết trong rượu thịt của ngài có hạ độc hay không?”.

“Hạ rồi!”.

Người kia cười hào sảng, không chút câu nệ nói: “Ta đã hạ độc từ lâu rồi. Lần này nhất định phải bắt hai người cung khai chuyện dấu diếm và coi thường huynh đệ ra cho bằng hết”.

Thiết Thủ xua xua tay nói: “Ngô đại nhân, đừng nói bừa nhé. Tội danh coi thường huynh đệ không thể nói liêu được đâu”.

Người này mặt mũi vuông vắn, da hơi ngăm đen, mắt lớn mày rậm, rất có phong độ. Đây chính là tri phủ Du Trấn Lan, thượng ty của Quách Thương Hùng và Quách Thu Phong. Chỉ nghe y cười lên ha hả nói: “Sao lại nói bừa? Máy ngày nay, hai vị lão huynh đến bản địa mà cũng chẳng đến gặp huynh đệ này lấy một lần. Đó không phải là coi thường huynh đệ hay sao? Hỏi ra mới biết, thì ra hai vị lão ca ở Tập Gia Trang, có hồng phấn tri kỷ ở bên, ôn hương ngọc nhuyễn, tiêu hồn tán phách, đã quên mất người huynh đệ này rồi! Ha ha... ha ha...”.

Thiết Thủ cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, cuối cùng đành gượng gạo nói: “Du đại nhân đừng nói như vậy, chúng ta và Tập tam cô nương, Tiểu Chân cô nương chỉ là bình thủy tương phù, lẽ nghĩa tương giao...”.

Du Trấn Lan cười lên ha hả: “Lão huynh sao lại không nhận chứ... đến đây nào, đến ăn cơm của ta còn để còn bồi tội chứ...”.

Lãnh Huyết chợt nói: “Du đại nhân quả không thẹn với danh hiệu Thập Sĩ Hồ mà người trong giang hồ xưng tụng, ác nhân gặp ngài thì mọc cánh cũng khó thoát... chúng ta mới đến quý địa chưa được ba ngày, Du đại nhân đã điều tra rõ như lòng bàn tay rồi...”.

Du Trấn Lan thoáng ngây người, nhưng chỉ trong chớp mắt đã lập tức cười cười đáp: “Lãnh lão huynh không cần để ý, đây chỉ là chức trách của ta, không thể không điều tra được. Coi như huynh đệ này không đúng vậy! Chúng ta cùng đến hàn xá uống rượu trước đã...”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Du đại nhân nói đi đâu rồi...”.

Chàng thấy không thể chối từ lời mời nhiệt tình của họ Du, đành gật đầu nói tiếp: “Chúng ta đi, tiện thể ta cũng muốn thỉnh giáo Du đại nhân mấy chuyện liên quan đến Quách bộ đầu”.

Du Trăn Lan cười lớn: “Có hai vị thần bộ hiệp trợ điều tra thám án của Quách bộ đầu thì còn gì bằng, nhưng mà...”.

Du Trăn Lan nghiêm mặt nói: “Ta tên là Du Trăn Lan, đừng gọi ta là Du đại nhân gì gì đó, lẽ nào bắt huynh đệ cũng phải gọi hai vị bằng Thiết đại nhân, Lãnh bộ đầu hay sao? Ha ha...”.

Kế đó y lại vỗ vai Trương Đại Thụ đang đứng cung kính bên cạnh, thân tình nói: “Trương bộ đầu, người cũng cùng đi với bọn ta luôn!”.

3.

Hai người Thiết Thủ và Lãnh Huyết tuy không phải là thâm giao cố cựu gì với Du Trăn Lan, song cũng đã gặp mặt mấy lần, có thể coi là có chút duyên nguyên. Du Trăn Lan cực kỳ cung kính, cực kỳ khách khí, nhưng cũng cực kỳ nhiệt tình với Tứ Đại Danh Bộ bọn chàng. Con người y lại hào sảng hiếu khách, nên Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhiều khi cũng không thể khước từ lời mời khẩn khoản của y.

Bốn người ăn uống, đàm luận khá vui vẻ nhiệt náo.

Chỉ là khi ăn được nửa bữa, đột nhiên có người bước vào.

Người này vận một bộ trường bào dài thướt, eo lưng tùy tiện thắt một sợi dây gai, thân hình vừa cao vừa gầy, trên đầu đội một chiếc nón tre rộng vành, che kín cả tám phần gương mặt, chỉ để lộ ra chiếc cằm nhọn và hàng râu rậm đen rì.

Hình dáng người này cũng không có gì đặc biệt, nhưng y vừa mới bước qua cửa, không hiểu sao Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều cảm thấy xao động.

Thiết Thủ vốn đang ngửa miệng uống rượu, nhưng rượu vào đến cổ họng, chợt như biến thành một quãng lửa đỏ thiêu đốt ruột gan, chàng cảm nhận thấy phía sau vành nón rộng kia, phảng phất như có một ngọn lửa lạnh lẽo, quỷ hoả!”.

Lãnh Huyết đang dùng đũa gấp một miếng thịt, trong sát na ấy, ngón tay chàng như bị kết một lớp băng, một cảm giác lạnh buốt đến tận xương tủy xộc lên tận đầu.

Người kia cũng đứng lạng ngoài cửa.

Chỉ có Trương Đại Thụ quay lưng lại với người mới xuất hiện là không nhìn thấy gì, đưa tay khoắng dưa vào nôi lẩu.

Du Trăn Lan cũng nhận ra người này, vội vàng cười giả lả đứng lên nói: “Ngài đến rồi!”.

Người kia khẽ rung rung nón tre, thân người cũng khẽ động đây, coi như gật đầu trả lễ.

Du Trăn Lan lại nói: “Mời qua đây uống rượu!”.

Người đội nón khẽ lắc lắc đầu, tỏ ý cự tuyệt.

Trương Đại Thụ giờ mới phát hiện có người đứng sau lưng mình, quay người lại nhìn rồi tức giận quát: “Sao hả? Du đại nhân nói chuyện với người, tên điếc nhà người...”.

Đúng vào lúc này, chợt nghe “bóc” một tiếng, ngọn lửa trong lò than quá mạnh, làm bắn ra một hòn than hồng đỏ rực. Người kia đột nhiên lao vút tới cạnh bàn, đưa hai ngón tay ra nhón lấy hòn than nóng bỏng ấy, đặt trở lại trong lò.

Du Trăn Lan vội nói: “Đa tạ!”.

Người kia dừng lại trước bàn, dường như hơi khom mình với Du Trăn Lan một cái, rồi quay đầu đi vào trong. Thiết Thủ và Lãnh Huyết giờ mới để ý thấy y đang kẹp một cây dù bằng giấy dầu trong nách.

Trương Đại Thụ lẩm bẩm: “Kỳ quái, người này vào nhà còn không cởi nón, thật đúng là... con bà...”. Nói tới đây, y chợt nhớ có tri phủ đại nhân ngồi đây, bèn không dám chửi tiếp nữa.

Người kia đi khuất hẳn, Thiết Thủ và Lãnh Huyết mới thở ra nhè nhẹ.

Nếu người này là địch nhân của họ, chỉ sợ y sẽ là một đại kinh địch bình sinh hiếm gặp... tuy rằng Thiết Thủ lẫn Lãnh Huyết đều chưa từng nghe nói đến một nhân vật thế này và cũng không biết y là ai, song cả hai đều có chung một nhận định như vậy.

“Xem ra...”.

Thiết Thủ nói với Du Trăn Lan: “Vị nhân huynh này rất quen với đại nhân”.

“Gọi ta là Du Trăn Lan được rồi”.

Du Trăn Lan mỉm cười, khom người thấp giọng thì thầm: “Y là người thân cận bên cạnh Ngô Thiết Dực Ngô đại nhân, chúng ta cũng chỉ là thuộc hạ của người khác, loại nhân vật như y, có ai dám đụng đến chứ? Cứ để mặc y muốn làm gì thì làm vậy!” Nói xong lại cười lên ha hả, rót rượu cho mọi người.

Có một người, cho dù là không rót rượu cho y, y cũng tự mình rót rồi uống cho say. Kẻ này đương nhiên chính là Trương Đại Thụ.

Một kẻ đã say như Trương Đại Thụ tự nhiên không tiện dẫn Thiết Thủ và Lãnh Huyết đi kiếm Tạ Tự Cư. Hai người Thiết, Lãnh cho dù có nóng ruột cũng đành phải đợi Trương Đại Thụ tỉnh rượu mới có thể làm việc.

Hai người đành thẫn thờ dài, đứng lên nói tiếng cáo từ với Du Trấn Lan rồi đỡ Trương Đại Thụ về nghỉ ngơi.

Du Trấn Lan tiễn ba người ra đến tận cổng lớn, còn định sai người đánh xe, nhưng Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã uẩn chuyển từ chối, tự mình muốn đưa Trương Đại Thụ về nhà. Nhà của Trương Đại Thụ cách nha phủ chừng bốn dặm đường, hai người Thiết, Lãnh cũng muốn mượn cơn gió đêm làm cho họ Trương tỉnh rượu.

Bọn họ đã đi được một đoạn mà tiếng cười hào sảng của Du Trấn Lan vẫn văng vẳng vang lên phía sau.

Tuy hôm nay đã mười tám, nhưng vì trời có mưa nhỏ, nên mây mờ đã che kín mặt trăng, gió thổi khá mạnh, nên không khí cũng hơi lạnh lạnh.

Con đường về nhà Trương Đại Thụ một bên là bờ sông, gió từ bên sông thổi tới làm y phục ba người bay lên phần phật, bốn bề tối om như mực, chỉ nghe tiếng lá cây xào xạc.

Thiết Thủ thở dài một tiếng, chợt nói: “Được rồi, hãy ra đây đi!”

- o O o -